

POZMĚŇOVACÍ NÁVRHY

ČMKOS, SP ČR a KZPS k „Vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů“

(tisk č. 488)

Pozměňovací návrh č. 1

poslance / poslankyně / poslanců,, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

V ČÁSTI TŘETÍ (**Změna horního zákona**), ČL. VI bod 1. se číslovka „1500“ nahrazuje číslovkou „1200 Kč“.

Odůvodnění:

Navrhované navýšení úhrad z vydobytých nerostů o 50 % z 1000 Kč/ha na 1500 Kč/ha by se velmi negativně projevilo ve vztahu k firmám i občanům jak v navýšení cen energetických surovin, což bude mít vliv na ceny energií, ale též v navýšení cen stavebních a jiných surovin, což povede k navýšení cen materiálů a výrobků ve stavebnictví, sklárství apod.

Při vypořádání připomínek v meziresortním připomínkovém řízení byla dosažena shoda na zvýšení této úhrady na částku 1200 Kč/ha s ohledem na neúnosné další daňové zatížení těžebního sektoru.

Pozměňovací návrh č. 2

poslance / poslankyně / poslanců,, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

ČÁST SEDMÁ (Změna zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) Čl. XI v návrhu zákona se zrušuje.

Dosavadní části osmá až šedesátá pátá se označují jako části sedmá až šedesátá čtvrtá.

Odůvodnění:

Navrhovaná právní úprava:

- dramaticky navyšuje administrativní (byrokratickou) zátěž jak na straně zaměstnavatelů (přihlášky a odhlášky zaměstnanců na DPP, měsíční hlášení o příjmech zaměstnanců na DPP) a zaměstnanců (informační povinnost vůči zaměstnavateli), tak na straně ČSSZ (OSSZ);
- navržený systém je složitý a nepřehledný a zvyšuje nejistotu zaměstnavatele ohledně ceny práce, resp. neumožní zaměstnavatelům efektivně plánovat náklady (není předem zřejmé, zda se zúčtovanými příjmy z DPP bude spojen odvod pojistného); zaměstnavatel, přestože ví, na jaký rozsah práce a za jakou odměnu uzavírá danou DPP, není schopen jakkoliv ovlivnit, zda vznikne pojistný vztah, či nikoliv;
- povede k přesunu velkého množství doteď legálních a zdaněných DPP do šedé ekonomiky, kde stát nedostane ani současných 15 % daně z příjmu, popř. povede k využívání jiných smluvních typů – poznámka smlouva o dílo by většinou představovala příjem dle § 7 ZDP a danění příjmů z nich podle § 10 ZDP (ostatní příjmy), tj. bez odvodů na sociální a zdravotní pojištění, případně přesunu do příjmů dle § 7 ZDP (tím pádem nové možné problémy týkající se Švarcsystému);
- dle důvodové zprávy cílí na případy DPP, které nahrazují fakticky řádný pracovní poměr, avšak navrhované řešení znemožní praktické využívání DPP v situacích, ve kterých mají své místo a pro něž byly koncipovány a kde by dle důvodové zprávy nemělo docházet k jakémukoliv omezování či restrikcí v oblasti dohod;
- přinese časový nesoulad při zpracování mezd – zaměstnavatel se na základě měsíčních hlášení od ČSSZ dozví až se zpožděním, a to případně i několik měsíců zpětně (po zpracování mezd), zda u konkrétní DPP byla založena účast na pojištění, s níže je spojený odvod pojistného; v praxi tak bude docházet ke zpětné opravě mezd (znovu otevření mzdové agendy za dotčený kalendářní měsíc) a vyměřovací základům pro pojistné; zaměstnancům vznikne povinnost platit pojistné také zpětně, ovšem pro zaměstnavatele už může být neproveditelné sražení

pojistného zaměstnanci (zaměstnanec už u zaměstnavatele nemusí pracovat, může být nekontaktní), zaměstnavatelé tak budou mít nedobytné pohledávky za bývalými zaměstnanci, kteří u nich pracovali na DPP a které následně podléhaly odvodům pojistného;

- generuje další náročné řízení o určení plátce pojistného, při kterém se bude dokazovat, zda zaměstnavatel a zaměstnanec vůči sobě navzájem splnili svou informační povinnost, navíc pokud bude určen plátcem pojistného zaměstnanec, zaměstnavatel by mu měl vyplatit i část pojistného za zaměstnavatele, kterou by zaměstnanec měl následně odvést ČSSZ, což v praxi povede k tomu, že žádné pojistné odvedeno zaměstnancem nebude (ani část zaměstnance a ani část zaměstnavatele), nebude tak docházet k dodatečnému výběru pojistného, na které bylo mířeno;
- není adekvátně provázána s předpisy týkajícími se pojistného na veřejné zdravotní pojištění (odvod pojistného na veřejné zdravotní pojištění u DPP je vázána na účast zaměstnance v nemocenském pojištění);
- tvrdě dopadne na zaměstnavatele, kteří potřebují najmout pracovníka skutečně krátkodobě na konkrétní např. pomocnou práci v jednom dni, potřebují zaplatit lektora nebo přednášejícího na jednorázovou akci atd.;
- od malých zaměstnavatelů nelze vůbec očekávat pravidelné zasílání nulových hlášení, pokud v měsíci nebyl z DPP zúčtován příjem – enormní nárůst administrativní náročnosti;
- v navrhované úpravě není vyřešena oblast dávek v případě, že zaměstnanec pracující na DPP bude následně podléhat pojistnému a byl v daném období nemocen.

Pozměňovací návrh č. 3

poslance / poslankyně / poslanců, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

V ČÁSTI DEVÁTÉ (**Změna zákona o dani z nemovitých věcí**), Čl. XIII bod 25 zní:

„25. V § 4 se doplňuje odstavec 7, který zní: „Od státní části daně se osvobozují zemědělské pozemky.““.

Dosavadní body 25 až 78 se označují jako body 26 až 79.

Odůvodnění:

Navýšení daně z věcí nemovitých pro kategorii „zemědělské pozemky“ (orná půda, chmelnice, vinice, ovocný sad, trvalý travní porost) by znamenalo především faktické daňové zatížení zemědělských podnikatelů s potenciálem snížení jejich konkurenceschopnosti vůči zemědělcům v jiných členských zemích Evropské unie. Bylo by přímo proti vládnímu prohlášení, které jednoznačně hovoří o podpoře malých a středních zemědělců, a proti snaze vlády po cenově dostupných potravinách.

Bohužel zde se neprojeví to, nakolik hospodaří zemědělec na vlastní nebo pronajaté půdě, jelikož je běžnou praxí, že pachtovné se stanovuje jako tržní nájem plus daň, na kterou pachtýř přispívá plátcem daně, tedy vlastníkem. Tato praxe vznikla kvůli změně zákona, kdy se plátcem místo uživatele stal vlastník, v praxi však částka daně dál zůstává nákladem uživatele, nikoliv vlastníka. Jakékoliv navýšení daně z věcí nemovitých pro „zemědělské pozemky“ tak ve výsledku znamená další navýšení nákladů pro zemědělské podnikatele.

Navíc navýšení daně ze zemědělské půdy může vést k dalšímu urychlení prodeje zemědělských pozemků hospodařících vlastníků subjektům především s investičním a spekulativním kapitálem, které již nyní systematicky tuto půdu nakupují a dojde tak k další nežádoucí koncentraci vlastnictví půdy včetně nežádoucího přesunu vlastnictví do zahraničních rukou.

Argumentem ministerstva financí k navýšení daně z věcí nemovitých je nižší úroveň vůči jiným členským státům. To je nicméně informace vytržená z kontextu. Nejen, že nebere v potaz rozdílnou výši zemědělských podpor v těchto členských státech (český zemědělec má např. v současnosti aktuálně nejnižší základní platbu pro stabilizaci příjmů v EU), ale také nediferencuje budovy, stavební parcely a zemědělské pozemky. Příkladem mohou být jiné členské státy EU jako sousední Polsko, které má výrazně nižší daň z nemovitých věcí u zemědělské půdy v návaznosti na zvláštní režim podle úrodnosti daného pozemku, Maďarsko, které daň ze zemědělských pozemků zrušilo nebo Slovensko, kde je výše daně v kompetenci jednotlivých obcí a mnohdy se výrazně liší i v rámci samotného Slovenska. Bohužel v České republice není zvykem, aby obce možnosti stanovení jiného režimu pro zemědělské pozemky,

které jim zákon stanoví, využívaly. Proto považujeme za nutné, aby alespoň stát alespoň státní částí daně nezvyšoval zatížení zemědělců a tyto pozemky od ní osvobodil.

Zároveň je třeba upozornit, že stát uvaluje na zemědělské podnikatele povinnost vyčleňovat zvyšující se procento zemědělské půdy, na kterém je zakázáno zemědělsky hospodařit tzv. neprodukcční plochy, které ale stále zůstávají zemědělskou půdou a je tedy zcela nesmyslné, takovéto pozemky zatěžovat vyšší daní z nemovitosti, když zemědělec ztrácí možnost na této půdě realizovat nějaký ekonomický příjem.

Pozměňovací návrh č. 4

poslance / poslankyně / poslanců, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

V ČÁSTI DESÁTÉ (**Změna zákona o daních z příjmů**) Čl. XV v návrhu zákona se zrušují body 13 a 39.

Dosavadní body č. 14 až 38 se označují jako body 13 až 37, a dosavadní body č. 40 až 89 se označují jako body č. 38 až 87.

Odůvodnění:

Pokud jde o navrhované změny v oblasti daňového režimu příspěvků na stravování, velmi negativně ovlivní potřebu zajistit kvalitní stravování zaměstnanců v průběhu pracovní směny v zájmu vytváření vhodných pracovních podmínek a ochrany a bezpečnosti zdraví při práci při výkonu závislé práce. Současně v rozporu s vládou opakovaně deklarovaným záměrem zjednodušovat právní úpravu a snižovat administrativu pro zaměstnavatele naopak daňové subjekty neúměrně zatíží.

Peněžitý příspěvek na stravování je dnes v praxi využíván namísto svého proklamovaného účelu podpory stravování jako „levnější“ alternativa navýšení mzdy a poškozuje tak jak zaměstnance, kterým rostou mzdy pomaleji, než by tomu bylo v případě, kdyby tato alternativa neexistovala, tak i veřejné rozpočty, které přicházejí o část výběru daní a pojistného na sociální zabezpečení. Protože vládou navrhovaná úprava ještě více ztraktivňuje neúčelový peněžitý příspěvek, který by mohl být poskytován dvakrát u směn nad 11 hodin a rozšiřuje okruh osob, které mohou takový příspěvek pobírat a zároveň navrhuje u tradičních forem příspěvku na stravování odstranit povinnou spoluúčasť zaměstnanců, lze očekávat vzhledem k inflaci a povinnému valorizování stravného, které upravuje zákoník práce, reálně až zdvojnásobení daňových odpočtů do konce roku 2025.

Pozměňovací návrh č. 5

poslance / poslankyně / poslanců,, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

V ČÁSTI DESÁTÉ (**Změna zákona o daních z příjmů**) Čl. XV v návrhu zákona se zrušují body 14, 15, 45 a 46.

Dosavadní body č. 16 až 44 se označují jako body 14 až 42, a dosavadní body č. 47 až 89 se označují jako body č. 43 až 85.

Odůvodnění:

Navrhuje se ponechat současný platný a účinný právní stav daňového režimu benefitů poskytovaných zaměstnavateli jejich zaměstnancům.

Pokud jde o změny ve zdaňování benefitů, představuje navrhované restriktivní opatření nepřijatelný zásah s negativním dopadem na většinu zaměstnanců v soukromém i veřejném sektoru, který výrazně omezí fungování systému, který je významnou součástí péče o zaměstnance a jejich rozvoj za cenu minimálního, popř. i negativního rozpočtového dopadu. Navrhované opatření se neopírá o žádnou věcnou analýzu jeho dopadů na oblast zaměstnavatelsko-zaměstnaneckých vztahů a nebyl projednán se sociálními partnery.

Přitom benefity zaměřené na podporu volnočasových aktivit zaměstnanců představují důležité a oblíbené nástroje v oblasti odměňování zaměstnanců. Z průzkumů provedených mezi zaměstnavateli, kteří tyto benefity dnes svým zaměstnancům poskytují, přitom vyplývá, že zrušení jejich daňového zvýhodnění přiměje cca 94 % zaměstnavatelů k ukončení jejich poskytování nebo k jejich výraznému omezení, i když cca 86 % zaměstnavatelů považuje benefity zaměřené na podporu volnočasových aktivit zaměstnanců za důležitou součást jejich odměňování.

Pozměňovací návrh č. 6

poslance / poslankyně / poslanců,, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

V ČÁSTI DESÁTÉ, **Změna zákona o daních z příjmů**, čl. XV, bod 31. zní: „V § 15 se odstavec 8 včetně poznámky pod čarou č. 82a zrušuje.“

Odůvodnění:

Navrhovaná změna spočívající ve zrušení odečtení členských příspěvků členů odborových organizací od základu daně v praxi znamená, že předkladatel se staví proti „*posilování odborových organizací, motivování fyzických osob ke členství v odborových organizacích a zkvalitňování sociálního dialogu v rámci tripartity*“, k němuž Českou republiku zavazuje členství v Evropské unii.

Odůvodnění této změny uvedené v důvodové zprávě: „*navrhuje se zrušení odpočtu od základu daně ve formě zaplacených členských příspěvků odborům, neboť jde o vysoce selektivní výjimku. Mnozí lidé jsou členy různých neziskových organizací - např. výchova a vzdělávání mládeže, sport apod. a žádný odpočet od základu daně uplatnit nemohou. Z pohledu zásad rovnosti a spravedlnosti je obtížné zdůvodnit, proč právě jen tento jeden neziskový subjekt má právo na toto zvýhodnění.*“ ukazuje na zásadní neznalost problematiky sociálního dialogu, který je jedním z pilířů evropské integrace a mezinárodních standardů práce uznávaných v rámci OSN i na nerespektování principu zákazu diskriminace a rovného zacházení ze strany vlády, když v oblasti odvodu členských příspěvků jednu stranu sociálního dialogu, zaměstnavatele a organizace zaměstnavatelů, u daně z příjmů zvýhodňuje proti druhé straně, odborovým organizacím a jejím členům.

Odpočet členských příspěvků členů odborových organizací od základu daně vychází z rezoluce 5. Evropské regionální konference Mezinárodní organizace práce (MOP) a má za cíl daňovou podporu politického dialogu hospodářských partnerů – odborů a zaměstnavatelů; v této dvoustranné daňové podpoře subjektů tripartitního dialogu (odbory, zaměstnavatelé, vláda) spočívá její systémovost. Daňová výhoda pro členy organizací zaměstnanců (odborů) je ze systémového hlediska obdobná (byť nepoměrně nižší), jako z hlediska výše neomezená daňová úleva, kterou mají u svých příspěvků členové organizací zaměstnavatelů podle § 24 odst. 2 písm. d) bod 4 zákona o daních z příjmů.

Vládou navrhované opatření narušuje rovnost v přístupu státu k organizacím zaměstnavatelů a zaměstnanců, jednostranně posiluje silnější stranu sociálního dialogu (zaměstnavatele) a oslabuje podmínky pro vedení sociálního dialogu, k jejichž zlepšování, včetně posilování kapacit sociálních partnerů zavazuje členské státy EU směrnice o přiměřených minimálních

mzdách v EU, kterou je Česká republika povinna implementovat do konce listopadu příštího roku.

Tato směrnice zavazuje členské státy Evropské unie podporovat kolektivní dialog a přijímat opatření, která zvýší pokrytí zaměstnanců kolektivními smlouvami na 80 % a podpoří zvyšování kapacit sociálních partnerů v zájmu dalšího rozvoje kolektivního vyjednávání. Navrhované opatření směřuje zcela opačným směrem, když zásadně zhoršuje podmínky pro realizaci Ústavním pořádkem ČR garantovaného práva na svobodné sdružování zaměstnanců v odborech a omezuje tak i možnosti kolektivního vyjednávání a uzavírání kolektivních smluv.

Sociální dialog je ze strany odborů veden nejen za členy odborových organizací, ale za všechny zaměstnance, kteří mají prospěch z kolektivních smluv. Daňový odpočet členských příspěvků představuje jen malé, spíše symbolické „ocenění“ těch, kteří se bez nároku na odměnu účastní sociálního dialogu, zejména ve formě kolektivního vyjednávání.

Tím, že stát u zaměstnanců navrhuje jejich příspěvky odborovým organizacím zdanit, vystupuje proti zaměstnancům, kteří se přitom rozhodující měrou podílejí na tvorbě příjmů veřejných financí. Zásadně tak oslabuje realizaci Ústavním pořádkem ČR garantovaného práva na svobodné sdružování zaměstnanců v odborech a svým nerovným přístupem k sociálním partnerům v oblasti daní omezuje i možnosti kolektivního vyjednávání a uzavírání kolektivních smluv. Činí tak přitom v době, kdy je institucemi Evropské unie připravováno i za účasti České vlády doporučení Rady na podporu sociálního dialogu a zapojení zaměstnanců do něj, které jsou klíčovou zásadou Evropského pilíře sociálních práv a nedílnou součástí Portského sociálního závazku z roku 2021.

Pozměňovací návrh č. 7

poslance / poslankyně / poslanců,, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

ČÁST DVACTÁ PRVNÍ (Změna zákona o vysokých školách), Čl. XXXVI se zrušuje.

Části dvacátá druhá až šedesátá pátá se označují jako části dvacátá první až šedesátá čtvrtá.

Odůvodnění:

Navrhované opatření směřující ke snížení tvorby sociálního fondu vysoké školy o 50 %, tj. z maximálně 2 % na 1 % z ročního objemu nákladů veřejné vysoké školy zúčtovaných na mzdy, náhrady mzdy a odměny za pracovní pohotovost postrádá smysl, vzhledem k tomu, že pro ně důvodová zpráva neuvádí žádný argument či rozumný důvod.

Podle stávajícího nastavení zákona o vysokých školách je na vůli veřejné vysoké školy zda bude tvořit sociální fond, a to od 0 % až do výše 2 %, z ročního objemu nákladů veřejné vysoké školy zúčtovaných na mzdy, náhrady mzdy a odměny za pracovní pohotovost či nikoliv. Procento tvorby sociálního fondu na veřejné vysoké škole se tak pohybuje v tomto rozpětí.

Veřejné vysoké školy nejsou rozpočtové organizace a tudíž, má-li být snížení limitu nástrojem snížení deficitu státního rozpočtu, pak se takový efekt může projevit nejvýše u státních vysokých škol, které jsou v ČR pouze dvě – Univerzita obrany a Policejní akademie, které jako organizační složky státu nebo jejich jednotky mají Fond kulturních a sociálních potřeb, na jehož tvorbu získávají finanční prostředky zřejmě v rámci státního rozpočtu.

V případě veřejné vysoké školy se sociální fond tvoří ve vazbě na vyplacenou mzdu, a to ze všech zdrojů financování, které jeho tvorbu umožňují – včetně zdrojů hospodářských, ale dokonce i z mezd vyplácených ze zdrojů účelových, u kterých poskytovatelé tvorbu sociálního fondu povolili; omezení limitu tvorby sociálního fondu tak na snížení deficitu státního rozpočtu nemá zásadní vliv a povede pouze k bezdůvodnému poškození zaměstnanců vysokých škol (pozn. podíl institucionálního financování v mzdovém balíku veřejných vysokých škol představuje zhruba pouze 60 %, zbylé prostředky představují účelové granty a doplňková činnost) i personální činnosti vysokých škol samotných.

Pokud jde o účelové určení sociálního fondu vysoké školy nejméně z 50 % na nástroje penzijního spoření, je zákonné určení povinnosti takového použití sociálního fondu nepřijatelným zásahem do kompetence veřejných vysokých škol rozhodovat o motivačním využití sociálního fondu s ohledem na své personální potřeby, zejména pak zásahem do svobody volby jednotlivých zaměstnanců, zdali vůbec nějakou formu penzijního spoření chtějí s ohledem na nepřesvědčivé výsledky doplňkového penzijního spoření a neschopnost tohoto

systemu zajistit doživotní výplatu inflačně indexovaných anuit, které by účelně doplňovaly starobní důchod poskytovaný z důchodového pojištění..

Je třeba vzít v úvahu, že značná část zejména mladších zaměstnanců vědomě a zásadně odmítá jakékoliv formy penzijního spoření z důvodu dlouhodobé fixace vynakládaných finančních prostředků a jejich inflačního znehodnocení do doby jejich reálné splatnosti, resp. dostupnosti. Poukazují rovněž na stále méně výhodné podmínky inovovaných penzijních produktů doplňkového penzijního spoření v důsledku minulých reforem ve srovnání s dříve uzavřenými smlouvami o penzijním připojištění se státním příspěvkem z hlediska podmínek disponibility, garancí proti znehodnocení penzijních úspor a poskytování státního příspěvku. Do dobrovolného systému se povinné vyčleňování významné části sociálního fondu jen pro úzký okruh účastníků doplňkového důchodového spoření nehodí a omezuje nespravedlivě možnost využití těchto prostředků výhodněji jak z pohledu vysokých škol, tak i jejich zaměstnanců.

Z hlediska péče řádného hospodáře je v důsledku nepříznivé makroekonomické situace, vysoké inflace a významného snížení prosperity a v řadě případů i ztrátovosti některých penzijních fondů, takové zákonné určení z ekonomického hlediska protismyslné. Nebere současně v úvahu ani otázku kompetenční, kdy peníze do sociálního fondu vysoká škola alokuje na základě vlastního rozpočtového rozhodnutí jejich samosprávných orgánů. Nejedná se tedy o prostředky státu, a je proto zcela nepřipustné stanovovat závazně způsob jejich využití. Jedná se o prostředky určené na mzdy, nikoli o prostředky určené na důchodové pojištění. Pokud stát chce vylepšovat v budoucnu vyplácené starobní důchody, má tak činit formou zvýšení pojistného na sociální pojištění. Sociální fond má sloužit všem zaměstnancům, tedy i těm, kteří se nerozhodnou vstoupit do třetího pilíře důchodového pojištění

Přechodné ustanovení Čl. XXXVII, které omezuje způsoby užití zůstatku sociálního fondu ke dni účinnosti změny vládního návrhu zákona je nepřipustným retroaktivním aktem nakládání s majetkem vysokých škol tvořeným zůstatkem na jejich sociálních fondech, který kromě opětovného hrubého zásahu do finanční autonomie a hospodaření veřejných vysokých škol, zejména zasahuje do v minulosti nastavených benefičních zaměstnaneckých programů na Veřejných vysokých školách a může tak vést spolu se snížením tvorby sociálního fondu k jejich ekonomické destabilizaci.

Veřejné vysoké školy mají rovněž motivační programy nastaveny na základě kolektivního vyjednávání s odborovými organizacemi na základě dosavadních platných podmínek použití sociálního fondu. Často jsou tyto motivační programy vázány na podmínky naplňování Plánů genderové rovnosti či akčních plánů HR Award. Omezením disponibility sociálního fondu tak může na řadě vysokých škol docházet k zásahům do zajištění implementace těchto plánů a do již uzavřených kolektivních smluv. Současně je nezbytné konstatovat, že případné dodatečné rozdělování větších zůstatků Sociálního fondu tak, aby se rozdělilo 50 % dosud vytvořeného fondu, je limitováno daňovou účinností pouze do celkové výše 50.000 Kč příspěvku zaměstnavatele ročně. Proveditelnost takového opatření bez dostatečně dlouhého přechodového období je daňově a ekonomicky velmi problematická, nehledě na nezbytnost prověřit vůbec možnosti proveditelnosti a podmínek dodatečných doplatků u různých penzijních fondů.

Pozměňovací návrh č. 8

poslance / poslankyně / poslanců, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

V ČÁSTI DVACÁTÉ ČTVRTÉ (**Změna rozpočtových pravidel**), Čl. XLI, se provádějí tyto změny:

a) v ČL. I se body č. 14 až 16 zrušují a dosavadní body č. 17 až 21 se označují jako body č. 14 až 18.

b) v ČL. III, se zrušuje označení bodu č. 1 a bod č. 2.

Odůvodnění:

Navrhované opatření směřující ke snížení základního přídelu do fondu kulturních a sociálních potřeb z 2 % na 1 % z ročního objemu platů, nebo mezd případně jejich náhrad a dalších odměn stanovených v § 48 odst. 8 a § 60 rozpočtových pravidel, není nijak věcně odůvodněno a není zřejmé, jaký cíl takové omezení sleduje. V praxi povede s velkou pravděpodobností k tomu, že se celý snížený objem FKSP bude rozdělovat mezi příspěvek na produkty spoření na stáří a příspěvek na stravování, případně půjde pouze na podporu produktů spoření na stáří. Spolu s dalšími navrhovanými změnami včetně zrušení daňové pobídky k poskytování zaměstnaneckých benefitů přijdou rodiny zaměstnanců o další pobídku k aktivnímu trávení volného času a dále se sníží již v současnosti velmi špatná konkurenceschopnost státu na pracovním trhu.

Fond kulturních a sociálních potřeb je určen na krytí širokého spektra kulturních a sociálních potřeb zaměstnanců, včetně bývalých zaměstnanců, a jejich rodinných příležitostí na principu solidarity. Stanovení povinnosti použití nejméně 50 % na „příspěvky na produkty spoření na stáří zaměstnanců, které jsou osvobozeny od daně z příjmů fyzických osob“ plnění tohoto poslání FKSP maří. Je nepřijatelným zásahem do rozhodování zaměstnavatelů o motivačním využití tohoto fondu s ohledem na jejich personální potřeby, a rovněž nepřijatelným zásahem do svobody volby jednotlivých zaměstnanců, zdali vůbec nějakou formu penzijního spoření chtějí s ohledem na nepřesvědčivé výsledky doplňkového penzijního spoření a neschopnost tohoto systému zajistit doživotní výplatu inflačně indexovaných anuit, které by účelně doplňovaly starobní důchod poskytovaný z důchodového pojištění.

Je třeba vzít v úvahu, že značná část zejména mladších zaměstnanců vědomě a zásadně odmítá jakékoliv formy penzijního spoření z důvodu dlouhodobé fixace vynakládaných finančních prostředků a jejich inflačního znehodnocení do doby jejich reálné splatnosti, resp. dostupnosti. Poukazují rovněž na stále méně výhodné podmínky inovovaných penzijních produktů

doplňkového penzijního spoření v důsledku minulých reforem ve srovnání s dříve uzavřenými smlouvami o penzijním připojištění se státním příspěvkem z hlediska podmínek disponibility, garancí proti znehodnocení penzijních úspor a poskytování státního příspěvku. Do dobrovolného systému se povinné vyčleňování významné části FKSP jen pro úzký okruh účastníků doplňkového důchodového spoření nehodí a omezuje nespravedlivě možnost využití těchto prostředků výhodněji jak z pohledu zaměstnavatelů, tak i jejich zaměstnanců.

Z hlediska péče řádného hospodáře je v důsledku nepříznivé makroekonomické situace, vysoké inflace a významného snížení prosperity a v řadě případů i ztrátovosti některých penzijních fondů, takové zákonné určení z ekonomického hlediska protismyslné.

Pozměňovací návrh č. 9

poslance / poslankyně / poslanců,, a

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů

(sněmovní tisk č. 488)

ČÁST ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ (Změna zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů), Čl. LXXV a LXXVI se zrušuje.

Dosavadní části třicátá sedmá až šedesátá pátá se označují jako části třicátá šestá až šedesátá čtvrtá.

Odůvodnění:

Je nezbytné zachovat osvobození metalurgických a mineralogických procesů a postupů od daně ze zemního plynu a některých dalších plynů (§ 8 odst. 1), daně z pevných paliv (§ 8 odst. 1) a daně z elektřiny (§ 8 odst. 1). Energeticky náročný průmysl využívající výše uvedené postupy, jako je mj. hutnictví či sklárství s dlouhodobou tradicí v naší zemi a vyrábějící klíčové vstupy pro řadu dalších sektorů, se v současnosti potýká s vážnými překážkami. V nejbližších letech musí daný sektor realizovat investice v řádu miliard korun do dekarbonizace a bude bojovat o udržení své konkurenceschopnosti na světových trzích. Jejich pozici již nyní sráží v globálním porovnání výrazně dražší energie a další bod konsolidačního balíčku – zrušení osvobození metalurgických procesů od energetických daní se zanedbatelným rozpočtovým dopadem v řádu vyšších stovek milionů korun – jim v aktuální situaci rozhodně nepomůže.

Osvobození z tzv. energetických daní pro výše uvedené procesy vychází z evropské směrnice, která vylučuje energetické produkty „s dvojitým použitím“ a elektrickou energii používanou „zejména pro účely chemické redukce a v elektrolytických a metalurgických procesech“. Směrnice nyní prochází revizí, ale výjimka pro duální použití v ní zůstává. Zrušení osvobození by pro české firmy znamenalo výrazné náklady. Není znám žádný jiný členský stát, který by osvobození zrušil, takže by to české firmy uvedlo do výrazné konkurenční nevýhody vůči výrobcům z jiných členských států a zmíněná odvětví by touto změnou byla disproportčně zasažena v již tak složité době. Jejich pozice by tak byla dále zhoršena i v rámci zemí EU.